

(המשך מעמוד 37)

ריו על ישראל ועל יהודים, הבינה מי היה אביה.

אחרי מותו של האב נישאה אמה של רות בשנית. לרגל הנישואין החדשים העניקה האם לילדיה שמות תאילנדיים מקוריים. רות זכתה בשם סופאטרה, שפירושו "פנים יפות". ואכן שם זה התאים לה. כשהיתה בת 20 נבחרה למלכת-היופי במחוז מגוריה.

"באהבה לרות"

כאשר פגשה התאילנדית בישראל, היא שהתה בעיר-הבירה בחופשה. אחרי שטיילה עם ידידה החדש ברחבי הארץ, הזמינה אותו לבסוף לבית-הוריה, הנמצא בצ'אנראי על גבול בורמה. כשר הגיעו אל הבית, מיהרה רות לבשר לאימה, כי "זה החתן שלי!"

המלכה
רות בגיל 20, כשנבחרה למלכת-היופי במחוז מגוריה, שמה התאילנדי הוא סופ'טרה, שפירושו בתאילנדית "פנים יפות".

מיזבח
השקיימה לזכר בעלה. פניה השתנו לבלי הכר, משנודע לה על מותו.

האם קיבלה את הידיעה בשימחה. היא פנתה לברך את הרבי-חובל, אך אז התברר כי השימחה הייתה מוקדמת מדי. אמנון הודיע לאם ולביתה כי הוא כלל אינו מתכוון לשאת את רות לאשה, וכי מעולם גם לא הבטיח לה זאת. "זה נכון שאף פעם לא דיברנו בפני רוח על נישואין", הסבירה הבת לאמה. "אבל הייתי בטוחה שהוא אוהב אותי כמו שאני אוהבת אותו. חשבתי שאחרי הר

תקופה שבלינו ביחד, זה מובן מאליו שנתחתן". אולם אמנון טען שהבין את הדברים אחרת. הוא הוציא מכיסו תמונה שלו, כתב מאחריה הקדשה: "באהבה לרות". ועזב את הבית.

אך אכזבתה של התאילנדית היפהפיה לא נמשכה זמן רב. מקץ חמש שעות הופיע קצין הים הישראלי בשנית בפתח הבית. הוא הושיט את ידו לאמה של רות, ואמר: "אני רוצה להתחתן עם בתך!" השניים נישאו בטקס אזרחי בי תאילנד, ומאו הלכה רות בנאמנות אחרי בעלה לישראל, וכימעט לכל מקום שאליו נשלח במסגרת עבודתו בצים. דרכיהם לא נפרדו, עד למותו הטראגי של הקפטן. נסיבות מוות של אמנון שטרנברג עדיין לא ברורות. הוא הגיע לפני שבועיים למרסיי, בצרפת, שם עלה על ספינת הצים קליפורניה להפלגת היכרות. הוא עמד לקבל את הפיקוד על האונייה מידי הקבר-ניט עקיבא הופמן ברגע שהאוניה תגיע לחיפה.

כאשר עגנה האונייה לחניית בנינים בר פיראוס, נתגלתה הגופה עליידי הקברניט הופמן. שטרנברג נמצא מוטל על מיטתו כשהוא לבוש בבגדיו, פרט לנעליים. פניו היו מכוסים במפת-שולחן, ולידו היה מר-נח ספר מגואל ברם. הוא מת כתוצאה ממכות במכשיר כזה על ראשו ופניו. לפי החשד הוא נרצח עליידי גנב שתפס בר תאו, או שחוסל מפני שידע דברים שהי שתיקה יפה להם.

חגורה שחורה

רות שטרנברג בת ה-36 קיבלה את הבשורה המרה בביתה שבחיפה. "אמר נון היה הכל בשבילי", מיררה בכבי, "כלי כך אהבתי אותך, עד שהייתי מוכנה לחתוך את היד שלי בשבילך! הייתי מוכנה לעקור את ליבי עבורך! למענו עזבתי את מולדתי ובאתי לפתוח בחיים חדשים בישראל".

בארץ נולדו לבני הזוג שלושה ילדים. רות, שפניה השתנו לבלי הכר מאז קיבלה את הידיעה על האסון, היתה בתארי לנד מורה. בארץ למדה ביסול ישראל, והפכה מומחית למאכלים מסורתיים. בשנת 1976 שלחה חברת ציפ' את אמנון למי לא תפקיד מינהלי בפיאן. רות, שהצטרפה אליו, הפכה שם עד מהרה לאשה מפורסמת. היא פירסמה חוברות על תבשילים ישראליים. הטלוויזיה היפאנית הציגה אותה כמה פעמים לראיונות. בין שאר המאכלים הציגה התאילנדית בארץ השמש העולה את הגפילטע-פישי האשי כנוז.

ביפאן למדה אשת הקברניט היפהפיה גם ביסול מקומי. היא השתלמה בקארטה, וזכתה לענוד חגורה שחורה. נוסף לכך היא התברכה בכישרון ציור, שאותו ניצלה לעיתור חוברות התבשילים שלה. כשר חזרה עם אמנון ארצה החלה בכתיבת סיפורי אהבה, שאותם היא שולחת לפיר-סום בתאילנד.

"אני אוהבת את ישראל", אמרה האל-מנה. "אני רוצה להמשיך לחיות פה גם אחרי מות בעלי. אני רוצה שהילדים שלי יגדלו כאן, ויהיו אזרחים נאמנים למדינה". אמנון שטרנברג היה בזמנו הקבר-ניט הצעיר ביותר בצי הסוחר הישראלי. הוא עלה לדרגת רבי-חובל בהיותו בן 28 בלבד. כל חבריו לעבודה מעידים עליו, כי הוא היה אדם נעים-הליכות, שר פנה תמיד לפיקודיו בחיבה. אך יחד עם זאת דרש הקפטן שטרנברג מישמעת חזקה. הוא היה אחד מרבי-החובלים הרציניים ביותר של צים. עובדת היותו ימאי, המפליג באוניות במשך חודשים ארוכים, לא הרחיקה אותו מן התרבות שעל היבשה. חבריו מספרים עליו שהיה אינטלקטואל, ואף שלח את ידו בציור ובפיסול.

ביום הראשון השבוע התקיימה בחיפה הלווייתו של אמנון. בלילה שלפני התלי ויהי התפללה רות שלמחרת תזרח השמש. ואכן, כאשר התקיימה הלוויה, שבה נכחו מאות מאנשי צים ומכרים אחרים, היו השמים בהירים לגמרי. כשעה אחרי ש-הסתיימה, הפך מזג-האוויר סוער. "אמנון ואני מעולם לא ביקשנו מצים דבר", אמרה רות. "תמיד רק נתנו ונסענו לכל מקום שאליו הוא נשלח. היום יש לי בקשה אחת לחברה: להנציח את זיכרו של בעלי עליידי קריאה של אחת מאוניותיה החדשות על שמו".

סיגנון חדש בבית-המישפט:

"אידיוטי"

"מהקרטע"

"מגנהגם"

פרקליט קרר
עצבני ותוקפן

ת ביעת-יחוב אפורה ורגילה, שהתברר באולמו של שופט-השלום התל-אביבי בוריס רפפורט, זכתה בעניין רב בהרבה משהיתה זוכה לו כרגיל.

התובע היה טוביה אושרי, שדרש החזרת חוב בסך 5000 דולר, מעדה-מדינה בתיק הרצח הכפול רמי ערוסי. כדי שהתביעה תתברר ללא תקלה, ביקש עורך-דינו של אושרי, נחום צורן, כי בית-המישפט יעכב את יציאתו של ערוסי מהארץ עד לתום המישפט.

"מטרתה של בקשה זו היא להקל על רציחתו של ערוסי", אמרה פרקליטתו, עורכת-הדין נירה לידסקי. צורן מיהר למלא אחרי דבריה: "יתכן מאוד ש'מבקשים לרצוח אותו, בכל זאת הוא שותף לרצח שני אנשים מכנופית ירושלמית', לידסקי חייבה: "האם אתה מבקש מהשופט רפפורט להרשיע את ערוסי ברצח?" כאן התערב השופט: "לא בכל יום יש לשופט בדין אזרחי לשקול אם

יש משום סכנת חיים לאחד הצדדים". צורן המשיך להתעקש והסביר לשופט כי לשולחו יש יותר מתחילת ראיה, כיוון שהתביעה מבוססת על עדותו של ערוסי בבית-המישפט ברצח הכפול. ערוסי עבד במפעל בר-בקר של אושרי ורחמנים אהרוני, וראה את הרצח של עמוס אוריון ועזר כהן. כאשר עצרה אותו המישרה, החליט להפוך לעד-מדינה, ולהעיד נגד הנאשמים בתיק הרצח. כאשר נשאל כי מישפט ליחסיו עם בעלי המפעל, לפני הר-מקרה, השיב כי היו בידידות רבה, והם אף הלוח לו 5000 דולר כמה חודשים לפני הרצח. כאשר עמד לשאת אשה.

גביה או גוויה

ע ל סמך הודאה זו בחוב פנה אושרי בתביעה-אזרחית לבית-המישפט, ו-